

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 85

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 28 ianuarie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 584 din 23 septembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului I litera A pct. II lit. a) și b) din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și ale capitolului I litera A pct. I lit. c) și d) din anexa nr. VIII la aceeași lege.....	2-4
Decizia nr. 701 din 28 octombrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal și ale art. 13 ² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	5-7
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
96. — Decizie privind încetarea calității de consilier onorific al prim-ministrului acordate domnului Marcel-Ioan Boloș în domeniul finanțelor, bugetului și al fondurilor europene	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 584

din 23 septembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului I litera A pct. II lit. a) și b) din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și ale capitolului I litera A pct. I lit. c) și d) din anexa nr. VIII la aceeași lege

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor anexei nr. VIII capitolul I subcapitolul A punctul II — *Salarii pentru personalul din unitățile teritoriale* lit. a) și b) în raport cu subcapitolul A punctul I — *Salarii pentru administrația publică centrală* lit. c) și d) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Teritorial APIA — Bistrița-Năsăud pentru membra sa Elisabeta Maria Barta în Dosarul nr. 538/112/2018 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 202D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 203D/2019—nr. 206D/2019, nr. 1.269D/2019—nr. 1.274D/2019 și nr. 2.204D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată de Sindicatul Teritorial APIA — Bistrița-Năsăud pentru membrii săi Carmen Mihăianu, Viorica Oltean, Petru Taran, Livia Vlad, Sofita Cherecheș, Maria Seica, Gabriel Horațiu, Violeta Rusu, Valer Rusu și Lucia Ioana Ignat în dosarele nr. 557/112/2018, nr. 561/112/2018, nr. 590/112/2018, nr. 592/112/2018, nr. 543/112/2018, nr. 588/112/2018, nr. 574/112/2018, nr. 579/112/2018, nr. 578/112/2018 și nr. 568/112/2018 ale Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, precum și de Gheorghe Iuroaea și alții în Dosarul nr. 2.605/121/2018 al Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 203D/2019—nr. 206D/2019, nr. 1.269D/2019—nr. 1.274D/2019 și nr. 2.204D/2019 la Dosarul nr. 202D/2019, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, de exemplu Decizia nr. 38 din 19 ianuarie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin încheierile din 11 decembrie 2018, pronunțate în dosarele nr. 538/112/2018, nr. 557/112/2018, nr. 561/112/2018, nr. 590/112/2018 și nr. 592/112/2018, precum și prin încheierile din 12 februarie 2019, pronunțate în dosarele nr. 543/112/2018, nr. 588/112/2018, nr. 574/112/2018, nr. 579/112/2018, nr. 578/112/2018 și nr. 568/112/2018, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor anexei nr. VIII capitolul I subcapitolul A punctul II — *Salarii pentru personalul din unitățile teritoriale* lit. a) și b) în raport cu subcapitolul A punctul I — *Salarii pentru administrația publică centrală* lit. c) și d) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Teritorial APIA — Bistrița-Năsăud pentru membrii săi.

8. Prin Sentința civilă nr. 405 din 5 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 2.605/121/2018, **Tribunalul Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor din anexa VIII capitolul I subcapitolul A pct. I lit. c și d) și din anexa VIII capitolul A pct. II lit. a) și b) din Legea-cadru nr. 153/2017.** Excepția a fost ridicată de Gheorghe Iuroaea și alții.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt discriminatorii, creând o diferență de tratament nejustificată în mod obiectiv și rezonabil în ceea ce privește remunerarea între funcționarii publici din administrația publică centrală și funcționarii publici din unitățile teritoriale. În acest sens, arată că, în materie de salarizare, existența unor situații analoage sau comparabile trebuie analizată în raport cu atribuțiile de serviciu ale diferitelor categorii de personal, care sunt diferențiate atât din punctul de vedere al funcției, cât și din punctul de vedere al reglementărilor privind organizarea, cu incidență în ceea ce privește condițiile necesare pentru ocuparea unei anumite funcții, conținutul concret al atribuțiilor de serviciu și complexitatea acestora.

10. Două fișe de post identice în ceea ce privește atribuțiile, respectiv condițiile de încadrare (nivel de calificare, specializări, abilități, vechime în muncă și în specialitate, condiții de muncă) nu justifică salariul diferențiat. Invocarea principiului negocierii salariului și a principiului confidențialității acestuia ar fi înlăturată tocmai de dovada acestor fișe de post, prin care s-ar constata în mod neîndoielnic încălcarea principiului egalității de tratament în domeniul salarizării, cu precizarea că sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, așa cum dispune art. 272 din Codul muncii.

11. Criteriile de acordare a salariului trebuie să fie legate de cantitatea și calitatea prestării muncii, așa cum dispune art. 159 alin. (1) din Codul muncii.

12. În susținerea criticilor formulate, autorii excepției invocă cele reținute de Curtea Constituțională cu privire la încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, în sensul că „violarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă” (Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995). De asemenea, amintesc cele reținute de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Hotărârea din 8 aprilie 1976, pronunțată în *Cauza Gabrielle Defrenne împotriva Société anonyme belge de navigation aérienne Sabena*, privind interpretarea art. 119 din Tratatul CEE (art. 141 privind Tratatul CE), în sensul că principiul remunerării egale din art. 119 este susceptibil de a fi invocat în fața instanțelor naționale, iar acestea au datoria de a asigura protecția drepturilor pe care această dispoziție le-o conferă justițiabililor, în special în cazul discriminărilor care își au originea în mod direct în dispoziții legislative sau convenții colective de muncă, precum și în cazul unei remunerări inegale pentru muncă egală atunci când aceasta este realizată în aceeași instituție sau în același serviciu, privat sau public.

13. În critica de neconstituționalitate formulată, autorii excepției susțin că sunt încălcate și prevederile art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât funcționarii publici din unitățile teritoriale aveau speranța legitimă a unei remunerări nediscriminatorii, iar dreptul lor a fost încălcat fără a se menține un just echilibru între interesul general și imperativele protecției drepturilor fundamentale ale persoanei.

14. **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, amintește că, așa cum s-a statuat în jurisprudența Curții Constituționale, principiul egalității nu înseamnă uniformitate. Astfel, dacă unor situații egale trebuie să le corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit, iar încălcarea principiului egalității și nediscriminării are loc atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă. Opțiunea legiuitorului cu privire la edictarea unor norme de drept material este conformă cu dispozițiile art. 16 din Constituție, întrucât posturile din administrația publică centrală prezintă particularitățile lor față de cele din administrația teritorială.

15. **Tribunalul Galați — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază, de asemenea, că dispozițiile de lege criticate nu contravin principiului constituțional al egalității în drepturi, întrucât se aplică în egală măsură tuturor celor ce se află în ipoteza normei, neputându-se reține o pretinsă discriminare prin efectuarea unei comparații între funcționarii ce ocupă funcții publice de stat și cei care ocupă funcții publice teritoriale.

16. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, potrivit actelor de sesizare, îl constituie dispozițiile anexei nr. VIII capitolul I subcapitolul A punctul II — *Salarii pentru personalul din unitățile teritoriale* lit. a) și b) în raport cu subcapitolul A punctul I — *Salarii pentru administrația publică centrală* lit. c) și d) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. În realitate, Curtea constată că sunt avute în vedere dispozițiile capitolului I litera A pct. II lit. a) și b) din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și dispozițiile capitolului I litera A pct. I lit. c) și d) din anexa nr. VIII la aceeași lege. Dispozițiile capitolului I litera A pct. II lit. a) și b) din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 reglementează salarizarea funcționarilor publici din unitățile teritoriale pentru funcțiile publice de conducere, respectiv funcțiile publice generale de execuție, în timp ce dispozițiile capitolului I litera A pct. I lit. c) și d) din anexa nr. VIII la aceeași lege reglementează salarizarea funcționarilor publici din administrația centrală pentru funcțiile publice de conducere, respectiv funcțiile publice de execuție.

20. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor art. 16 din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor. De asemenea, invocă încălcarea prevederilor privind proprietatea cuprinse în art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate în raport cu prevederile art. 16 din Constituție și potrivit unor critici similare celor invocate în prezenta cauză. Prin Decizia nr. 850 din 12 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 14 aprilie 2020, Decizia nr. 526 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 974 din 22 octombrie 2020, și Decizia nr. 714 din 6 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 103 din 1 februarie 2021, Curtea a respins ca neîntemeiate criticile de neconstituționalitate reținând, în esență, că instituirea prin prevederile de lege criticate a unor reguli diferite aplicabile diferitelor categorii de personal plătit din fonduri publice nu constituie o discriminare. Opțiunea legiuitorului pentru stabilirea unui tratament juridic diferențiat sub aspectul salarizării între funcționarii publici din administrația publică centrală și cei din unitățile teritoriale este justificată, având în vedere că atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate pot fi diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare. Prin urmare, existența unor diferențe în ceea ce privește salarizarea este în mod obiectiv justificată, legiuitorul urmărind eliminarea dezechilibrelor și a disfuncționalităților existente în sistemul public de salarizare. Astfel, a arătat Curtea, prevederile art. 6 lit. f) din Legea-cadru nr. 153/2017 instituie principiul ierarhizării sistemului de salarizare, atât pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul

aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate, iar cele ale art. 6 lit. h) din legea-cadru consacră principiul sustenabilității financiare, în sensul stabilirii nivelului de salarizare pentru personalul bugetar, astfel încât să se asigure respectarea plafoanelor cheltuielilor de personal ale bugetului general consolidat. În concluzie, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate reprezintă expresia opțiunii legiuitorului în materia personalului plătit din fonduri publice, justificată în raport cu situația diferită a celor două categorii de personal vizate de ipotezele normelor juridice, fără a încălca principiul egalității în drepturi, prevăzut de art. 16 din Constituție.

22. Curtea constată că nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, astfel că soluțiile și considerentele deciziilor Curții Constituționale mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. Cât privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care nu a mai fost analizată anterior de Curtea Constituțională, Curtea reține că autorii excepției, care sunt funcționari publici în cadrul unei unități administrativ-teritoriale, invocă încălcarea speranței legitime de a obține o remunerare egală cu cea a funcționarilor publici din administrația centrală.

24. Față de aceste critici, Curtea constată că, potrivit celor statuate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în aplicarea prevederilor art. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, pentru ca o „așteptare” să fie „legitimă”, aceasta trebuie să aibă o natură mai concretă decât o simplă speranță și să se bazeze pe o prevedere legală sau pe un act juridic, precum o hotărâre judecătorească, care să aibă legătură cu dreptul patrimonial în

cauză (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 28 septembrie 2004, pronunțată în Cauza *Kopecký împotriva Slovaciei*).

25. Curtea observă însă că speranța invocată de autorii excepției în prezenta cauză nu se întemeiază pe dispozițiile de lege criticate, ci pe așteptarea lor ca reglementarea să fi avut un conținut diferit, care să prevadă o remunerare diferită.

26. În jurisprudența Curții Constituționale, precum și a Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a statuat că dreptul de proprietate al angajatului în privința salariului vizează numai sumele certe, lichide și exigibile, dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale neimplicând un drept la dobândirea proprietății. De asemenea, nu pot fi considerate un bun, în sensul Convenției, câștigurile viitoare, decât la momentul la care sunt percepute ori există deja o creanță executorie (în acest sens, sunt, spre exemplu, deciziile Curții Constituționale nr. 1.144 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 12 octombrie 2011, și nr. 816 din 21 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, și hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 31 mai 2011, pronunțată în Cauza *Maggio și alții contra Italiei*, și din 26 septembrie 2020, pronunțată în Cauza *King și alții contra Regatului Unit*).

27. Prin urmare, Curtea constată că așteptările autorilor excepției nu pot fi apreciate ca reprezentând o „speranță legitimă” în sensul art. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, acestea nefiind întemeiate pe existența unei dispoziții legale, a unei hotărâri judecătorești ori a unui alt temei juridic, astfel că susținerile privind încălcarea prevederilor convenționale care consacră dreptul de proprietate sunt neîntemeiate.

28. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Teritorial APIA — Bistrița-Năsăud pentru membrii săi Elisabeta Maria Barta, Carmen Mihăianu, Viorica Oltean, Petru Taran, Livia Vlad, Sofita Cherecheș, Maria Seica, Gabriel Horațiu, Violeta Rusu, Valer Rusu și Lucia Ioana Ignat în dosarele nr. 538/112/2018, nr. 557/112/2018, nr. 561/112/2018, nr. 590/112/2018, nr. 592/112/2018, nr. 543/112/2018, nr. 588/112/2018, nr. 574/112/2018, nr. 579/112/2018, nr. 578/112/2018 și nr. 568/112/2018 ale Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, precum și de Gheorghe Iuroaea și alții în Dosarul nr. 2.605/121/2018 al Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile capitolului I litera A pct. II lit. a) și b) din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și ale capitolului I litera A pct. I lit. c) și d) din anexa nr. VIII la aceeași lege sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 septembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 701

din 28 octombrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal și ale art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Maria Eleonora Centea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Doina Petrică în Dosarul nr. 3.680/100/2017 al Tribunalului Maramureș — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 468D/2019.

2. La apelul nominal răspunde autoarea excepției, asistată de domnul avocat Călin Herțu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că a fost comunicată la dosar o cerere formulată de Cosmin Necula, autor al excepției de neconstituționalitate în Dosarul nr. 450D/2020, prin care solicită conexarea dosarelor nr. 468D/2019, nr. 450D/2020 și nr. 1.415D/2020. Magistratul-asistent precizează că doar Dosarul nr. 468D/2019 se află în stare de judecată la termenul prezent.

3. Curtea pune în discuție cererea formulată. Apărătorul prezent arată că este de acord cu cererea formulată, iar reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii, întrucât dosarele menționate nu se află în același stadiu procesual de soluționare. Deliberând, Curtea respinge cererea de conexare formulată de autorul excepției din Dosarul nr. 450D/2020.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului prezent.

5. Având cuvântul asupra excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând motivele de neconstituționalitate formulate prin notele scrise aflate la dosar, și, totodată, depune un set de înscrisuri, respectiv Sentința penală nr. 64 din 17 aprilie 2019, pronunțată de Tribunalul Maramureș — Secția penală în Dosarul nr. 3.680/100/2017, Decizia nr. 1.364/A din 25 noiembrie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori în Dosarul nr. 3.680/100/2017, și Decizia nr. 203/RC din 26 iunie 2020, pronunțată de Înalta Curte de

Casație și Justiție — Secția penală, la care face referire în concluziile sale orale.

6. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că încadrarea unei fapte ca infracțiune sau contravenție nu intră în competența instanței de control constituțional, fiind atributul exclusiv al instanței judecătorești, nefiind creată, astfel, o *lex tertia*, cum susține autorul excepției. În subsidiar, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât nu există o suprapunere totală între infracțiunea de abuz în serviciu și contravențiile prevăzute de legiuitor în art. 78 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 273/2006, care face trimitere la art. 14 și 54 din aceeași lege. Reține că există elemente de diferențiere în ceea ce privește urmarea imediată, în cazul infracțiunii de abuz în serviciu aceasta fiind vătămarea drepturilor și intereselor legitime ale unei persoane sau o pagubă. În schimb, în cazul contravenției nu este prevăzută o urmare imediată. Reține, de asemenea, că, în situația raportării infracțiunii de abuz în serviciu la dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000, legiuitorul a instituit o cerință suplimentară, respectiv aceea ca funcționarul public să fi obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, această cerință nefiind necesară pentru existența contravenției. Apreciază că susținerea autoarei, potrivit căreia Legea nr. 273/2006 este o normă specială în raport cu Codul penal și Legea nr. 78/2000, nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci constituie o chestiune de interpretare și aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 27 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 3.680/100/2017, **Tribunalul Maramureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**. Excepția a fost ridicată de Doina Petrică într-o cauză penală în care s-a apreciat că faptele reținute în sarcina autoarei întrunesc elementele constitutive ale art. 297 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 13² din Legea nr. 78/2000 și art. 35 alin. (1) din Codul penal, prin aceea că, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, a îndeplinit în mod defectuos acte prin încălcarea dispozițiilor art. 14 alin. (3) și ale art. 54 alin. (5) și (6) din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, lipsa de claritate și de

predictibilitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu referire la dispozițiile cuprinse în Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, întrucât permit încadrarea unor fapte concrete, cum sunt cele reținute în sarcina sa, atât în sfera infracțiunii de abuz în serviciu asimilate infracțiunilor de corupție, cât și în sfera contravențiilor. Susține, de asemenea, că încadrarea faptelor în dispozițiile referitoare la abuzul în serviciu, asimilat infracțiunilor de corupție, este rezultatul interpretării legii în defavoarea sa, prin reaprecierea de către procuror a gradului de pericol social al faptelor. Autoarea excepției mai invocă și lipsa din cuprinsul Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale a unor dispoziții referitoare la atribuțiile de serviciu ale contabilului-șef investit cu prerogativa controlului financiar preventiv propriu.

9. **Tribunalul Maramureș — Secția penală** nu formulează o opinie cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, înscrisurile depuse în ședința publică, susținerile apărătorului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal și ale art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, cu următorul conținut:

— Art. 297 alin. (1) din Codul penal: *„Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.”*

— Art. 13² din Legea nr. 78/2000: *„În cazul infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.”*

14. Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că normele procesual penale criticate sunt contrare atât dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale și alin. (5) potrivit căruia în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, ale art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 15 —

Universalitatea, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 23 alin. (12), potrivit căruia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii, cât și prevederilor art. 6 paragrafele 1, 2 și paragraful 3 lit. a), b), c) și e) și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și celor ale art. 2 lit. h), art. 19, art. 23 paragraful 1 lit. a) și b) și paragraful 2 lit. a)—e) și ale art. 30 paragrafele 1 și 9 din Convenția Națiunilor Unite Împotriva Corupției, adoptată la New York la 31 octombrie 2003.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal, Curtea reține că prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma *„îndeplinește în mod defectuos”* din cuprinsul acestora se înțelege *„îndeplinește prin încălcarea legii”*. De asemenea, prin decizia precitată, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, constatând că acestea sunt constituționale în raport cu criticile formulate la acea dată. Ca urmare a pronunțării deciziei menționate anterior, dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal au rămas în vigoare și continuă să producă efecte juridice în interpretarea pe care Curtea a constatat-o ca fiind conformă Legii fundamentale.

16. Curtea reține că excepția de neconstituționalitate invocată în prezenta cauză vizează soluția legislativă cuprinsă în art. 297 alin. (1) din Codul penal, însă, deși critica este similară celei examinate prin decizia precitată, ea nu se referă la sintagma *„îndeplinește în mod defectuos”*, astfel că instanța de control constituțional nu poate reține incidența art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia *„Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”*. Prin urmare, Curtea constată că instanța de control constituțional a fost legal sesizată și urmează a analiza pe fond excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal.

17. În prezenta cauză, autoarea susține, în esență, lipsa de claritate și de predictibilitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu referire la dispozițiile cuprinse în Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale. Curtea constată însă că motivele de neconstituționalitate formulate de autoare sunt nefondate, în condițiile în care Curtea observă diferențe majore de reglementare între ilicitul penal și ilicitul contravențional în materie. Așadar, deși faptele ce constituie elementul material al laturii obiective ar putea fi identice, Curtea apreciază că există suficiente elemente de diferențiere la nivelul urmării imediate între cele două instituții juridice. Astfel, Curtea constată că, în cazul infracțiunii de abuz în serviciu, potrivit art. 297 alin. (1) din Codul penal, urmarea imediată o constituie o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau a intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice. În mod diferit, în cazul contravenției o atare urmare nu este necesară, nefiind

prevăzută de lege, prin încălcarea normei generându-se doar o stare de pericol la adresa valorilor sociale ocrotite de legea contravențională. De altfel, potrivit art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, „*legea contravențională apără valorile sociale, care nu sunt ocrotite prin legea penală*”. Mai mult, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000, norma reglementează și o cerință suplimentară, aceea ca funcționarul public să fi obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit.

18. În ceea ce privește susținerile potrivit cărora Codul penal și alte legi speciale care cuprind prevederi similare nu sunt corelate, precum și în ceea ce privește invocarea unor chestiuni de fapt în susținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal, Curtea constată că acestea nu constituie veritabile critici de neconstituționalitate ce pot face obiectul unui control de constituționalitate din partea instanței de contencios constituțional.

19. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 (precitată) și Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 30 iunie 2017, Curtea a reținut că acestea constituie, astfel cum prevede și titlul secțiunii din care fac parte, o infracțiune asimilată celor de corupție, prin modul în care a fost incriminată constituind o formă specială a infracțiunii de abuz în serviciu. Curtea a observat că în legislația penală, în raport cu elementele componente, pot exista norme complete și norme incomplete, acestora din urmă lipsindu-le fie dispoziția, fie sancțiunea, fie elemente ale acestora, pe care le împrumută din conținutul altor norme. În legătură cu normele de trimitere, Curtea, prin Decizia

nr. 82 din 20 septembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 19 martie 1996, a statuat că trimiterea de la un text de lege la altul, în cadrul aceluiași act normativ sau din alt act normativ, este un procedeu frecvent utilizat în scopul realizării economiei de mijloace. Pentru a nu se repeta de fiecare dată, legiuitorul poate face trimitere la o altă prevedere legală, în care sunt stabilite expres anumite prescripții normative. Efectul dispoziției de trimitere constă în încorporarea ideală a prevederilor la care se face trimitere în conținutul normei care face trimitere. Se produce astfel o împlinire a conținutului ideal al normei care face trimiterea cu prescripțiile celui alt text. În lipsa unei atari operații, legiuitorul ar fi încadrat, evident, acest text în forma scrisă a textului care face trimitere. Astfel, potrivit art. 5 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, „*atunci când o normă penală face trimitere la o altă normă determinată, de la care împrumută unul sau mai multe elemente, modificarea normei completatoare atrage și modificarea normei incomplete*”.

20. Prin urmare, Curtea a constatat că analiza întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 trebuie să se raporteze la dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal, astfel cum acestea au fost reconfigurate prin Deciziile nr. 405 din 15 iunie 2016 și nr. 392 din 6 iunie 2017, dispoziția criticată fiind o normă incompletă, de trimitere.

21. Întrucât nu au apărut elemente noi, care să impună reconsiderarea jurisprudenței instanței de control constituțional, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Doina Petrică în Dosarul nr. 3.680/100/2017 al Tribunalului Maramureș — Secția penală și constată că dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal și ale art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Maramureș — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 28 octombrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI
GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIM-MINISTRUL

DECIZIE
privind încetarea calității de consilier onorific
al prim-ministrului acordate domnului Marcel-Ioan Boloș
în domeniul finanțelor, bugetului și al fondurilor europene

În temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează calitatea de consilier onorific al prim-ministrului acordată domnului Marcel-Ioan Boloș în domeniul finanțelor, bugetului și al fondurilor europene.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Marian Neacșu

București, 28 ianuarie 2022.
Nr. 96.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

